

Queer Film.

Retroalimentació. Desintegració

Dels paisatges d'espais onírics de Matthias Müller al deliri surrealista de David Domingo, de la nostàlgia de Ming-Yuen S. Ma a la militància a ritme de tecno de Virginia Villaplana, i de l'intimisme irònic de Benning a l'humor de Scheirl, Pürrer i Marie Losier, aquest programa és una mostra de la vitalitat i la pluralitat de l'estètica queer en petit format i en suports artesanals (vídeo pixelvision, 16 mm, súper-8). Abraça una pluralitat de gèneres, del diari al musical a la *slapstick comedy*, i també comprèn formes intergenèriques que desafien qualsevol intent de classificació. En tots hi és present la sexualitat excèntrica i antinormativa com a motor de la reivindicació política, generador de somnis i espais impossibles, o com una latència indefinible però poderosa que transforma l'entorn i disloca la perspectiva, i ens força a mirar d'una forma diferent, tant dins com fora de la sala de projecció. Un fil conductor entre els diferents títols del programa és l'èmfasi en la fragmentació i la dissolució causades pel diseg: el diseg com a pulsio que porta a la granulació de cossos, temps i espais, que confon el que és subjectiu amb el que és objectiu, l'espai interior amb l'exterior, la fantasia i la realitat. Lluny de les perspectives confessionals i personalitzades d'un cert tipus de cinema gai i lèsbic, el que caracteritza la imatge pròpiament queer és la desintegració de la subjectivitat i el desmembrament de la percepció, ja sigui amb accents lúdics o elegíacs. Aquestes estratègies afecten menys les grans causes que les micropolítiques del quotidià, un terreny menys espectacular que el de la política oficial però que també constitueix una línia de combat perquè és on s'assenten les inèrcies que vertebren, sovint negativament, la nostra manera d'habitar el món.

MATHIAS MÜLLER

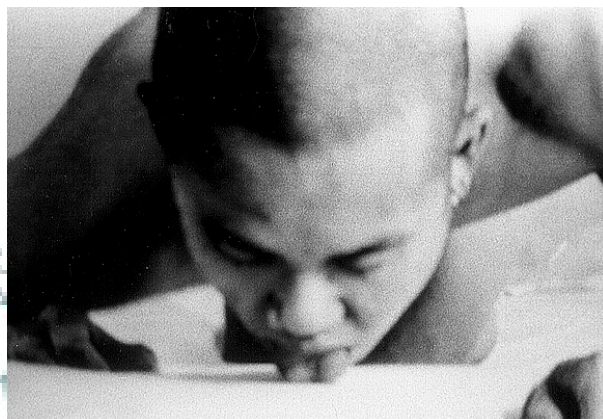
Sleepy Haven, 1993, 14 min, 16 mm

Sleepy Haven, de Matthias Müller, evoca l'erotisme, entre violent i melancòlic, de figures proscrites com Jean Genet i Kenneth Anger. Entrellaça referències a *Fireworks*, *Querelle de Brest* i *Un Chant d'amour*, i combina, com és habitual en Müller, el metratge reciclat amb la filmació pròpia per compondre una geografia de la il·lusió i la memòria, un paisatge de latències indefinibles on els cossos apareixen i desapareixen en esclats de llum.

MING-YUEN S. MA.

Sniff, 1997, 5 min, Betacam

Format a la Universitat de Colúmbia i a l'Institut d'Arts de Califòrnia, Ming-Yuen exerceix la docència al Pitzer College, Califòrnia. Els seus vídeos i les seves instal·lacions s'han exhibit tant al MoMA com a motels de carretera i autobusos, en intents d'ampliar els contextos d'exposició i de promoure nous acostaments al visionat de la imatge. *Sniff* pertany a la seva primera etapa. És una meditació sobre l'absència i el caràcter evanescent del record i constitueix un exponent del que Laura U. Marks ha denominat «cinema olfatiu».

XCÈNTRIC
CINEMA
CINEMA
EL CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC
EL CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC
EL CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC
CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC
DEL CCCB XCÈNTRIC EL CINEMA
CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC
CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC
CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC

MARIE LOSIER

Papal Broken-Dance, 2008, 6 min, súper-8 i vídeo

(amb Genesis Breyer P-Orridge)

Flying Saucy!, 2006, 11 min, 16 mm

Eat My Make-Up, 2005, 6 min, 16 mm

(amb George Kuchar, Marie Losier, Jason Livingston, Paul Shepard)

Marie Losier, fins ara inèdita a l'estat espanyol, combina els llenguatges de la comèdia muda, el cabaret, l'espectacle de drag i el musical per retre homenatges personals a músics com Genesis P-Orridge (de Throbbing Gristle), al guru del minimalisme Tony Conrad o a cineastes com George i Mike Kuchar, exponents històrics de l'*underground* novaiorquès. A més d'ocupar, amb inusual frescor, llenguatges cinematogràfics relegats o passats de moda, els treballs de Losier constitueixen formes d'ocupació espacial. Sovint es desenvolupen en espais postindustrials, com ara magatzems abandonats i fàbriques desmantellades, antics escenaris de producció sobtadament reconvertits en indrets de joc i expressivitat.

VIRGINIA VILLAPLANA

Retroalimentación, 1998, 4 min, vídeo

En llenguatge de videoclip i amb un fons de tecno, *Retroalimentación* repassa el treball visual del col·lectiu queer LSD, fundat el 1993 a Madrid. Al costat de la peça *Escenario Doble*, *Retroalimentación* constitueix el díptic «Escenario doble, género, DIY y feminismo», un projecte d'escriptura experimental feminista-queer i alhora una reflexió sobre la performativitat del gènere.

SADIE BENNING

Jollies, 1990, 12 min, vídeo pixelvision

Potser més coneguda al nostre país com a integrant del grup musical Le Tigre, Sadie Benning té una important trajectòria com a artista visual que comença a mitjan anys vuitanta amb vídeos personals i continua en l'actualitat amb treballs d'animació i videoinstal·lacions, com la recent *Play/Pause*, exhibida al Whitney Museum l'estiu del 2009. Es va iniciar en la realització amb 15 anys, filmant amb una càmera Fisher-Price PXL-2000, que produïa una imatge altament pixelada en blanc i negre que es gravava en cassets d'àudio. La majoria dels seus treballs en vídeo combinen la performance, la narrativa en off, els títols escrits a mà i la música reapropiada, amb la qual produeix irònics accents dramàtics. L'obra de Benning, humorística, tendra i alhora àcida, té sovint un caràcter autobiogràfic i narra les seves aventures sentimentals i les seves reflexions sobre la sexualitat i les relacions personals. *Jollies*, una de les seves primeres obres, ofereix una cronologia de la seva vida sentimental quan amb prou feines tenia 17 anys.

URSULA PÜRRER i HANS SCHEIRL

Red Cuts and the Space In-Between,

1984, 3 min, súper-8, color, sonora

URSULA PÜRRER

Girl Games, 1985, 4 min, súper-8, color, sonora

Més conegudes, individualment i col·lectivament, pels llargs *Flaming Ears* (Pürrer/Scheirl, 1991) i *Dandy Dust* (Scheirl, 1998), brillants fantasies lesbo-punk-gòtic-pop-escombraries, Pürrer i Scheirl van realitzar, a mitjan anys vuitanta, diverses col·laboracions en súper-8 en un àmbit domèstic i amb un gran sentit de l'humor. A la banda sonora d'aquests treballs hi apareix sovint el so del grup sorollista postpunk Ungünstige Vorzeichen (que es podria traduir per «Presagis desfavorables») que elles mateixes van formar al costat de Susana Heilmayr. En paraules del crític, comissari i historiador Marc Siegel: «Quan veus el cinema que Pürrer i Scheirl van desenvolupar als anys vuitanta, t'adones que sovint el més innovador es va fer fa més de 20 anys.»

DAVID DOMINGO

La mansión acelerada, 1998, 5 min, súper-8

Rayos y centellas, 2003, 3 min, súper-8

David Domingo, també conegut com a Davidson o Stanley Sunday, combina l'apropiació, tant visual com sonora, amb el metratge propi per realitzar intensos treballs d'extraordinària factura visual, intensitat i ritme trepidants que amalgamen nombroses influències i romanen, al mateix temps, del tot originals. Va començar filmant i muntant en VHS amb una càmera i un vídeo Panasonic i després va treballar en súper-8 i en VD. En aquest últim format ha realitzat les anomenades «pel·lícules de l'habitació de fons», llargs inclassificables realitzats amb un grup habitual d'actors i col·laboradors que, al costat de Domingo, formen una mena de Factoria warholiana en versió vernacla i mediterrània. *La mansión acelerada* i *Rayos y centellas* són exponents del seu treball en súper-8. Situades en l'encreuament del conte infantil, la il·lusió eròtica, el porno, el deliri culinari, l'experiment estructural, el cinema de terror i la nostàlgia per una adolescència ja passada, són tan inclassificables com inoblidables. Atent@ espectador/a: aquestes pel·lícules et marcaran per sempre.

Text i programació: Juan Antonio Suarez